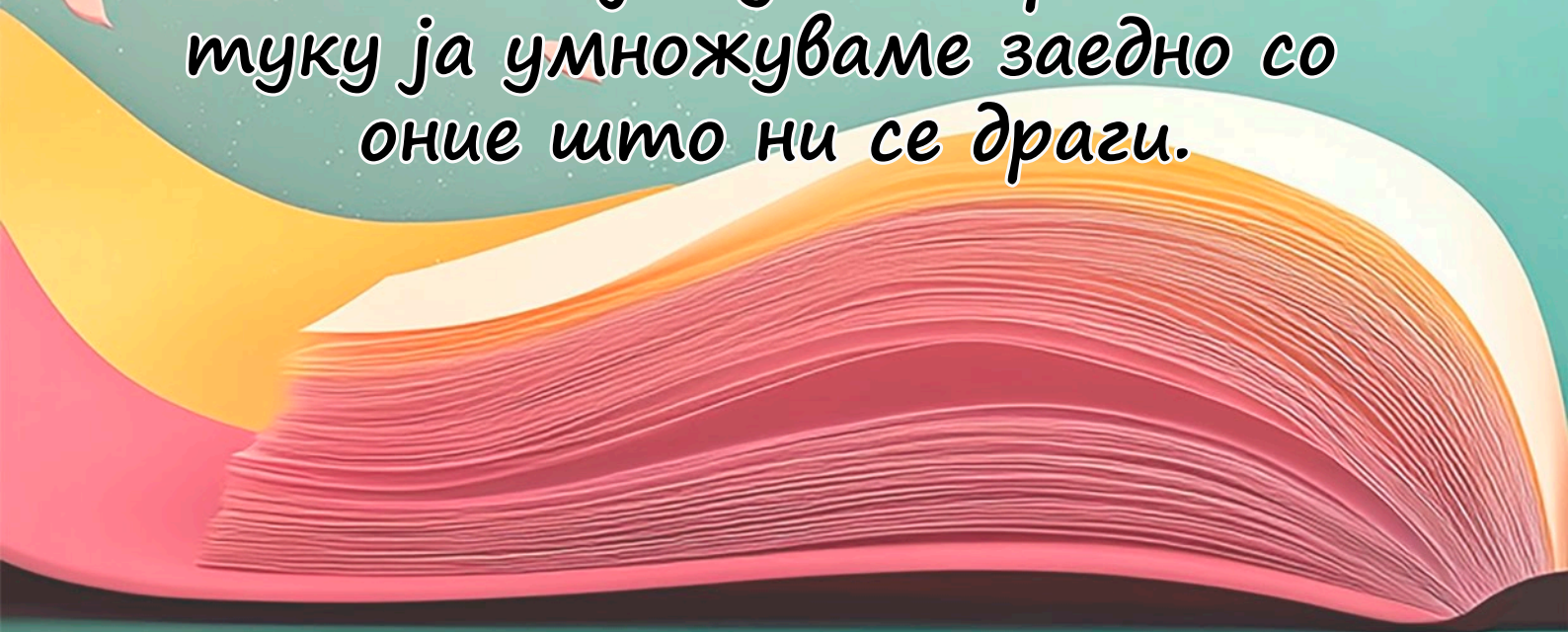

Една играчка,
две насмеани лица

Вистинската радост се зголемува
кога споделуваме со другите.
Кога даваме дел од она што го
сакаме, не ја губиме среќата,
туку ја умножуваме заедно со
оние што ни се драги.

**Една играчка,
две насмеани лица**

Мојата Приказна

Галена живееше во една мала, жолтеникава зграда. Имаше голема соба полна со шарени играчки – кукли, книги, слојувалки и мечиња. Но, постоеше една играчка што ѝ беше најомилена: белото плишано маче по име Лале. Галена толку многу ја сакаше Лале што секој ден ја гушкаше и ѝ шепотеше мали тајни. Галена и Лале беа заедно речиси цело време.

Еден ден, помладиот брат на Галена, Илин, влезе во нејзината соба. Тој штотуку научи да оди и сакаше да ги разгледа сите играчки, особено мачето Лале. „Тоа е мое!“ извика Галена, брзо земајќи ја Лале од рацете на Илин. Се заврте со грб за Илин да не може да ја земе.

Илин се натажи и му се насолзија очите. Тој не сфаќаше зошто не смее да ја допре меката играчка. Галена го виде неговото разочарано лице и почувствува малку вина, но си помисли: „Јас ја добив Лале за роденден – многу ми е посебна. Не сакам да ја уништи!“ Таа ја држеше Лале уште поцврсто и седна во ќошот, подалеку Илин.

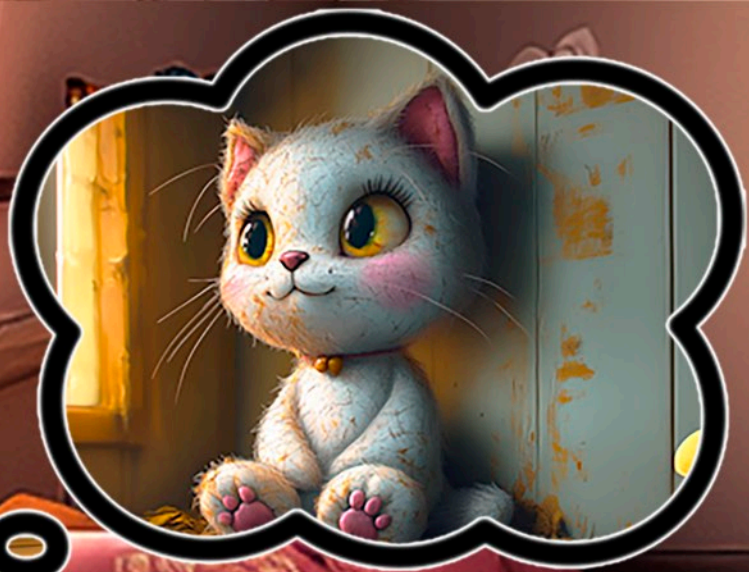
Во тој момент, мама и тато влегоа во собата. „Што се случува, деца?“ праша мама мирно. „Илин сака да си игра со мачето Лале, ама тоа е мое“, рече Галена и посочи кон омилената играчка. Тато клекна до Галена. „Навистина е многу убаво маче, Галена. Но Илин ти се восхитува. Што ако му покажеме како може нежно да си игра со Лале?“ предложи тој. Мама додаде: „Понекогаш споделувањето носи многу повеќе радост отколку кога играме сами.“

Галена погледна кон мекото маче Лале, па кон големите тажни очи на Илин. Сè уште се чувствуваше несигурно. Што ако Илин ја искине Лале или ја извалка?

Таа ја гушна мачката до градите. Се сети колку беше среќна кога ја доби за роденден. Би можела ли истата среќа да ја сподели и со Илин?

„Добро“, рече Галена полека. „Ама мора да бидеш внимателен.“
Таа полека му ја подаде Лале на Илин. Тој радосно се насмевна и ги
плесна рачињата. Мачето изгледаше како најубавата играчка на светот,
и Илин нежно ја прегрна.

На почетокот, Галена внимателно го следеше Илин, плашејќи се да не ја уништи Лале. Но кога виде колку нежно ја гали мачката и колку се радува, таа почна да се смее заедно со него. Наскоро им текна нова игра: „Гушкај и Споделувај“, каде што заедно си ги менуваа играчките и измислуваа весели приказни.

Како што играа, Галена сфати дека чувствува уште поголема радост кога ја дели омилената играчка со брат ѝ, отколку кога си игра сама. Лале беше сè уште цела и чиста, а Илин насмеан.

„Па ова е забавно!“ си помисли таа со насмевка. „Споделувањето не ја намали мојата радост – ја зголеми!“

Кога мама и тато повторно погледнаа во собата, видоа две насмеани деца како си играат заедно.

„Гледате ли?“ рече тато. „Добри нешта се случуваат кога споделуваме.“

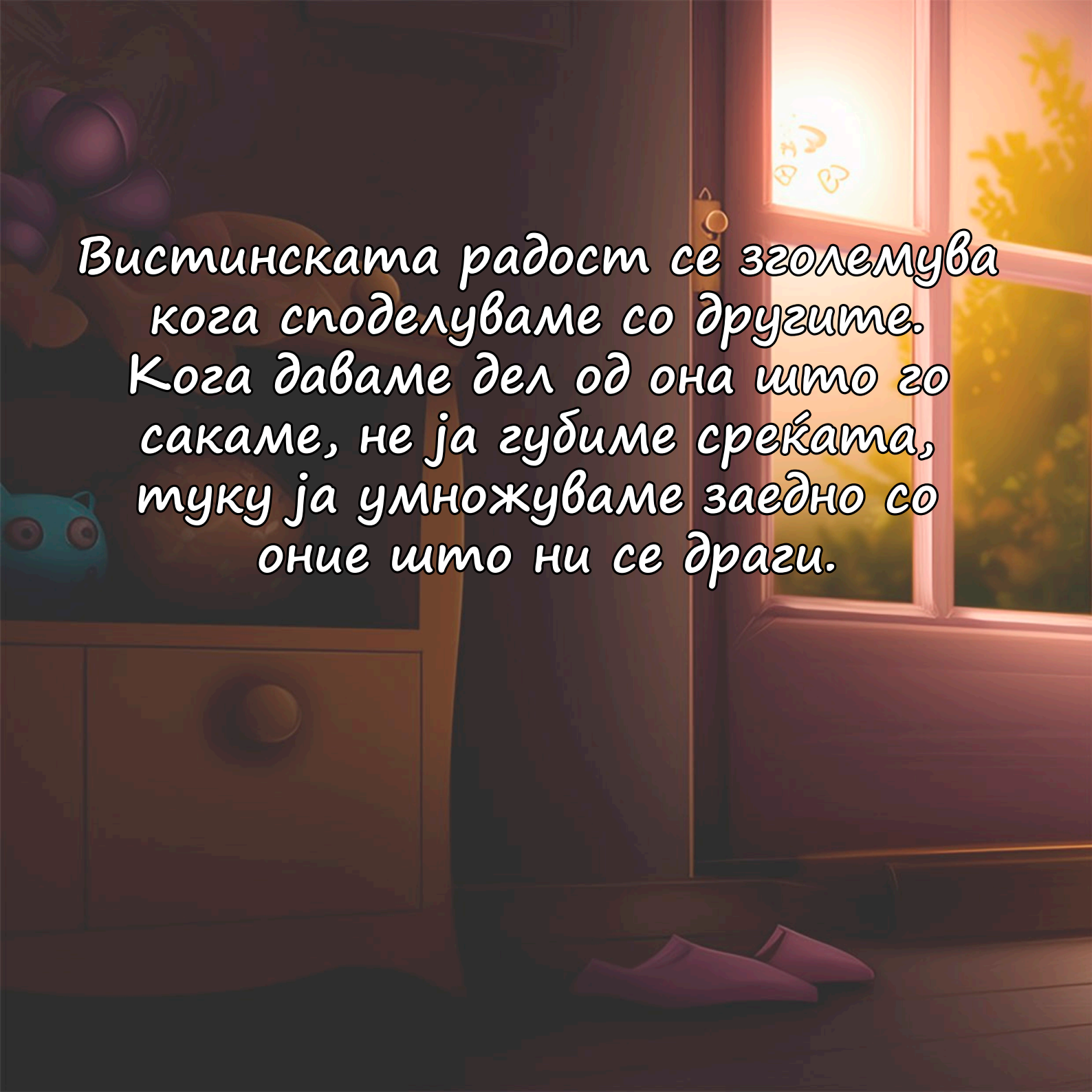
Галена ја погали Лале и го погледна Илин. „Следниот пат ќе ти покажам како да си играме со моите слојувалки!“ рече таа гордо.

Подоцна, пред спиење, Галена внимателно ја стави Лале назад на нејзината полица. Го погледна Илин, кој дремеше со насмевка на лицето. Таа сфати дека да се сподели драгоцено нешто со саканите не ја одзема среќата—ја зголемува за двајцата. „Добра ноќ, Илин,“ прошепоти таа. „Сакам да ги делам играчките со тебе.“

Вистинската радост се зголемува
кога споделуваме со другите.
Кога даваме дел од она што го
сакаме, не ја губиме среќата,
туку ја умножуваме заедно со
оние што ни се драги.

